

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobkyně: **U.J.**, zast. JUDr. Athanassiose Pantazopoulose, advokátem, se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2011 čj. CPR-12754-3/ČJ-2010-9CPR-V234

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 1. 2011 čj. CPR-12754-3/ČJ-2010-9CPR-V234 a rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha ze dne 9. 9. 2010 čj. SCPP-8499/ČJ-2010-60-KP se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10.640,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Athanassiose Pantazopoulose, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí vydanému Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, inspektorátem cizinecké policie Praha dne 9.9. 2009 č.j. SCPP-8499/ČJ-2010-60-KP. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), uloženo správní

vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 5 let. Současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

Žalobkyně v podané žalobě namítá, že pokud jde o maření výkonu správního rozhodnutí, tak k tomu ze strany žalobkyně rozhodně nedošlo úmyslně. V řízení o správním vyhoštění byla žalobkyně zastupována právním zástupcem, kterého si najala v azylovém zařízení a který neplnil řádně své povinnosti, neboť podal odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně pozdě. Žalobkyně neovládá český jazyk a není znalá právních předpisů, proto se plně spoléhala na svého právního zástupce, který žalobkyni řádně neinformoval o stavu jejího případu, v důsledku čehož žalobkyně nabyla přesvědčení, že pobývá na území České republiky legálně.

Pokud jde o pobyt žalobkyně na území České republiky bez víza a bez povolení k pobytu, žalobkyně nemohla opustit území České republiky z důvodů uvedených níže, na které žalovaný vůbec nebral zřetel. Žalobkyně opakovaně zdůrazňovala, že je sice občankou třetí země, ale jedná se o osobu, která má na území České republiky rozvinutý rodinný a soukromý život. Je vdaná za občana třetího státu, který je držitelem povolení k trvalému pobytu na území České republiky, tato rodina rovněž očekává narození dítěte.

Realizací nuceného vycestování by došlo nepochybně k porušení mezinárodních závazků České republiky, jedná se především o článek 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod a početná ustanovení úmluvy o ochraně práv dítěte, která chrání práva nejen ještě nenarozeného jedince, ale chrání práva a ukládá povinnosti rovněž i rodičům nezletilých dětí.

Sňatek žalobkyně s jejím manželem rozhodně není sňatkem účelovým, žalobkyně tedy má na území České republiky vzhledem k délce jejího pobytu velmi rozvinutý rodinný a soukromý život, dokonce očekává rodinu. Za těchto okolností by proto rozhodně nemělo být uloženo správní vyhoštění. Tímto způsobem by bylo hrubě porušeno právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života. Takové rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně uvádí, že přiměřeným zásahem do soukromého rodinného života cizince je správní vyhoštění pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na základě veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého rodinného života na straně druhé. V daném případě zde proti sobě stojí spáchání správního deliktu žalobkyně (pobyt na území České republiky bez víza), ke kterému došlo právě a jen proto, že žalovaný od samého počátku nereagoval na důvody žalobkyni uváděné a na straně druhé zájem České republiky na ochraně veřejného pořádku.

Přihlédneme-li ke skutečnosti, že ke spáchání jediného výše popsaného správního deliktu žalobkyně vedla skutečnost, že má na území České republiky svou rodinu a je nastávající maminkou, tudíž měla závažné důvody k nevycestování z území České republiky, tak je zájem České republiky na ochraně veřejného pořádku za těchto okolností ve značné nerovnováze ve srovnání s možnými negativními důsledky, které by pro žalobkyni a její rodinu nastaly v případě nuceného opuštění území České republiky.

K argumentaci žalovaného, že žalobkyně a její manžel mohou svůj rodinný život realizovat ve své mateřské zemi či v jiné zemi, upozorňuje žalobkyně soud, že žalovaný se dopouští diskriminačního jednání dle článku 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť manžel žalobkyně je držitelem povolení k trvalému pobytu na území České republiky, zde podniká a je za léta pobytu v České republice plně integrován do

české společnosti a jeho soukromý a rodinný život je v České republice.

Pokud žalovaný uvádí, že námitky žalobkyně jsou zcela účelové a podané ve snaze co nejvíce oddálit její vyhoštění z České republiky, je zarážející, že žalovaný považuje za účelovou námitku spočívající v tom, že žalobkyně je těhotná. Tato skutečnost je sama o sobě pouze důkazem, že sňatek a soužití tohoto manželského páru není v žádném případě účelové.

Žalobkyně dále poukazuje na to, že ze strany správního orgánu prvního stupně došlo v odůvodnění rozhodnutí k uvedení lživého tvrzení, které mělo být správnímu orgánu sděleno ošetřující lékařkou žalobkyně MUDr. E.Z. V odůvodnění je uvedeno: „Dále bylo hovořeno s Vaší ošetřující lékařkou v gynekologické ordinaci MUDr. Z., která potvrdila Vaši graviditu, ale také uvedla, že Vám nic nebrání k vycestování z území České republiky.” Nelze tak přijmout vysvětlení žalovaného, že správní orgán prvního stupně pouze vyvodil závěr z listinných důkazů předložených žalobkyní. K tomu jednak není správní orgán prvního stupně kompetentní, neboť hodnocení zdravotního stavu žalobkyně z jeho strany je nepřípustné, jednak žalovaný neobjasnil, jak je možné, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl lživé informace o výpovědi MUDr. Z., které by mohly mít zásadní význam například pro vydání závazného stanoviska Ministerstva vnitra o možnosti vycestovat žalobkyně.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 9.2. 2011, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Při ústním jednání žalobkyně setrvala na podané žalobě a doplnila, že dne 9. 3. 2011 se jí narodil syn R. K tomu předložila prohlášení porodní asistentky o porodu. Dále byl při ústním jednání proveden důkaz lékařskými zprávami o průběhu těhotenství žalobkyně vyhotovenými MUDr. E.Z.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobkyně prostřednictvím zastupitelského úřadu dne 23. 9. 2009 podala žádost o dlouhodobý pobyt na území České republiky. Dne 5.5. 2010 se na předvolání dostavila na pracoviště cizinecké policie. Zde bylo zjištěno, že nemá žádné povolení, které ji opravňuje k pobytu v České republice. Na základě těchto zjištění bylo se žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění.

K osobě žalobkyně bylo zjištěno, že na území České republiky přicestovala dne 22.10. 2007 bez platného cestovního dokladu a bez víza v úkrytu v nákladním vozidle. Následně požádala o udělení mezinárodní ochrany. Dne 1.11. 2007 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku, s tím že lhůta k vycestování byla stanovena do třiceti dnů od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Proti tomuto rozhodnutí o správním vyhoštění podala žalobkyně opožděné odvolání. Žalobkyni mezinárodní ochrana udělena nebyla, proti rozhodnutí podala žalobkyně žalobu a následně kasační stížnost, která byla odmítnuta pro nepřijatelnost, přičemž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti nabylo právní moci dne 7.1. 2009. Z tohoto důvodu byla žalobkyně s platností od 7.2. 2009 do 7.2. 2010 zařazena v evidenci nežádoucích osob.

Žalobkyně uvedla, že dne 22.10. 2007 přicestovala v úkrytu do České republiky, následně požádala o azyl. V té době měla právního zástupce, kterého si najala v azylovém zařízení. Byla informována, že dostala zákaz pobytu na území České republiky, jeho prostřednictvím podala proti tomuto zákazu odvolání, avšak chybou tohoto zástupce bylo toto

odvolání podáno po uplynutí zákonné lhůty. Po celou dobu byla žalobkyně přesvědčena, že pobývá na území České republiky legálně. Dále uvedla, že dne 20. února 2009 uzavřela manželství s panem U.D., který má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Společně bydlí v bytě v Praze, v České republice pracuje pouze její manžel, na kterém je proto finančně závislá. Dále uvedla, že dlouhodobě trpí zdravotními problémy a opakovaně zdůraznila, že nevěděla, že na území České republiky pobývá nelegálně, a proto podala opětovnou žádost dne 23.9. 2010 o povolení pobytu za účelem sloučení se svým manželem. Dále uvedla, že v domovském státě má pouze otce, se kterým má velmi komplikovaný vztah, neboť uzavřel sňatek s jinou ženou po smrti matky žalobkyně. Otec jí po svém druhém sňatku vyhrožoval smrtí. Uvedla, že v České republice chce žít s manželem, studovat a mít rodinu.

Dne 13.5. 2010 byl sepsán protokol o vyjádření s manželem žalobkyně. Ten uvedl, že do České republiky přijel v únoru 2003, tedy se poznal se svojí první ženou, se kterou uzavřel sňatek v květnu roku 2003. V červnu 2003 požádal o trvalý pobyt za účelem sloučení se svojí první ženou, tento pobyt mu byl povolen. V roce 2008 se s manželkou rozvedl. V prosinci 2007 poznal svou druhou manželku, a to žalobkyni, a to v obchodním centru na Andělu. Následně zjistil, že je někde u Brna, kde požádala o azyl. Poprvé za ním přijela na tři dny v lednu 2008, kdy jí povolili návštěvu u něj. V květnu 2008 si manžel žalobkyně pronajal byt v Praze, kam se později nastěhovala i žalobkyně. Zhruba od prosince 2008 se k němu žalobkyně nastěhovala natrvalo a dne 20. února 2009 uzavřeli sňatek. Přes zastupitelský úřad v Nigerii podala žalobkyně v březnu 2009 žádost o dlouhodobý pobyt, dne 5.5. 2010 byla předvolána na cizineckou policii.

Cizinecká policie provedla místní šetření v místě udaném žalobkyní a jejím manželem jako místo, v němž společně bydlí, při tomto šetření byly údaje sdělené žalobkyní a jejím manželem potvrzeny.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 9.9. 2009 č.j. SCPP - 8499/ČJ-2010-60-KP bylo žalobkyni podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění na dobu pěti let.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl skutečnosti zjištěné k žalobkyni, které již byly uvedeny shora. Uvedl, že žalobkyně přicestovala na území České republiky ve skrytu nákladního vozidla a ihned po příjezdu podala žádost o azyl. Tímto způsobem si chtěla legalizovat svůj pobyt na území, z jejího jednání v rámci pobytu na území České republiky a i jednání před správním orgánem jednoznačně vyplývá, že území České republiky žalobkyně nechtěla a nechce opustit.

Správní orgán podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců posoudil, že důsledek tohoto rozhodnutí je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života účastníka řízení. K tomu uvedl, že vylučuje nemožnost zpětné integrace žalobkyně a jejího manžela, který je také státním příslušníkem Nigerie, v domovském státě, tj. v Nigerii, kde žalobkyně žila do roku 2007, tedy 18 let, než neoprávněně vstoupila na území České republiky. Právo žalobkyně na společný život s rodinnými příslušníky není správním vyhoštěním popřeno, neboť žalobkyně i její manžel mohou pobývat v místě, kde budou mít možnost legálního pobytu, což nemusí být výhradně území České republiky. Žalobkyně i její manžel jsou osobami dospělými a svéprávnými, držitelé platných cestovních dokladů, mohou se proto postarat jak samy o sebe, tak v případě narození potomků taktéž o tyto potomky. Správní orgán proto neshledal důvody pro další setrvání žalobkyně na území České republiky.

K poukazu žalobkyně na její těhotenství správní orgán prvního stupně odkázal na již uvedené argumenty. Uvedl, že v případě žalobkyně a jejího manžela se nejedná o natolik

dlouhodobý a intenzivní vztah, který by byl vydaným správním vyhoštěním natolik narušen, aby nemohli vést společný život mimo území České republiky a současně posoudil, že vydané rozhodnutí o správním vyhoštění není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména s Úmluvou o právech dítěte a článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Dále uvedl, že „bylo hovořeno s Vaší ošetřující lékařkou v gynekologické ordinaci MUDr. Z., která potvrdila Vaši graviditu, ale také uvedla, že vám nic nebrání k vycestování z území České republiky.”

Správní orgán prvního stupně proto dospěl k závěru, že žalobkyně naplnila podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 v písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž obdobně jako v žalobě uvedla, že napadeným rozhodnutím dojde k zásahu do jejího práva na soukromý a rodinný život. V odvolání pak dále uvedla, že MUDr. Z. pro potřeby cizinecké policie potvrdila těhotenství žalobkyně, jak je uvedeno na straně 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Avšak toto tvrzení dále pokračuje nepravdivě, že MUDr. Z. údajně uvedla, že žalobkyni nic nebrání ve vycestování z území České republiky. Žalobkyně žádá, aby bylo vyšetřeno, jak je možné, že se do rozhodnutí dostalo toto nepravdivé tvrzení.

O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. K obsahu odvolání žalovaný uvedl, že žalobkyně dne 26.7. 2010 ve svém vyjádření uvedla, že nesouhlasí se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, neboť vyvstala nová skutečnost, kterou je její těhotenství. Tuto skutečnost žalobkyně doložila potvrzením MUDr. Z., která vystavila výměnný list - poukaz k odbornému vyšetření dne 20.7. 2010, kdy uvedla, že žalobkyně je v šestém týdnu těhotenství. Tento poukaz žalobkyně předložila správnímu orgánu spolu s vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně přihlédl k těhotenství žalobkyně a jelikož z předložených dokladů nebylo patrné ani jiným způsobem doloženo, že žalobkyně není schopna vycestovat z území České republiky, vyhodnotil situaci tak, že žalobkyni nic nebrání ve vycestování z území České republiky. Žalovaný v tomto postupu správního orgánu prvního stupně neshledal žádné pochybení. Dále konstatoval, že ani v odvolání žalobkyně nedoložila žádné nové skutečnosti, které by jí bránily vycestování z území České republiky. Pouze předložila poukaz na gynekologické vyšetření na den 19.10. 2010, kde MUDr. E.Z. v lékařské zprávě uvedla, že pro cizineckou policii potvrdila pouze těhotenství žalobkyně, její délku a další návštěvu v ordinaci.

Pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaný poukázal na to, že o svém těhotenství se žalobkyně zmínila až během řízení o správním vyhoštění. Správní orgán cizinecké policie po konzultaci s ošetřující lékařkou neshledal žádné překážky pro výkon rozhodnutí o vycestování žalobkyně do země původu. V případě žalobkyně správní orgán neshledal ani takový stupeň integrace do společnosti České republiky, jež by měl být překážkou pro její vycestování. Žalobkyně se dlouhodobě vyhýbá vycestování z území České republiky a vztah se současným manželem navázala a rozvíjela v době, kdy byla povinna z území České republiky vycestovat a tedy jí i jejímu manželovi muselo být zcela jasné, že zde pobývá neoprávněně a bude muset území opustit. Žalobkyně i její manžel jsou občané Nigerie a svůj vztah, pokud budou mít zájem, mohou zcela jistě rozvíjet v místě, kde budou mít oba povolen pobyt. V tomto případě se jasně nabízí možnost společného návratu do společné země původu. Vycestování žalobkyně tak není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalovaný rovněž poukázal na to, že žalobkyně pobývala na území České republiky

neoprávněně, neboť vědomě pobývala na území České republiky od 27.3. 2009 do 5.5. 2010 bez platného víza a zároveň mařila rozhodnutí o vyhoštění. Tím byly naplněny podmínky ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 na ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný uvedl, že je toho názoru, že námitky žalobkyně jsou zcela účelové, podané ve snaze co nejvíce oddálit její vyhoštění z území České republiky. Žalobkyně ve svém odvolání pouze cituje paragrafové znění zákonů a rozsáhle popisuje svůj soukromý rodinný život, který rozvíjela a budovala až v době, kdy pobývala na území České republiky neoprávněně, aniž by uvedla, v čem konkrétně spatřuje porušení řízení správního orgánu prvního stupně ani neuvádí žádné nové skutečnosti, na základě kterých by odvolací orgán mohl již vydané rozhodnutí změnit nebo zrušit. Z uvedených důvodů žalovaný podané odvolání zamítl.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podmínky uvedené v ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců byly splněny, neboť žalobkyně skutečně mařila výkon předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění a pobývala na území České republiky neoprávněně. Pokud jde o její pobyt na území ČR bez víza, ten žalobkyně nezpochybňuje. Tvrzení žalobkyně o tom, že se maření tohoto rozhodnutí nedopustila úmyslně, neboť vinou jejího právního zástupce bylo proti tomuto rozhodnutí podáno odvolání opožděně, není relevantní. Podle § 34 odst. 1 správního řádu platí, že z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Porušil-li jakýmkoli způsobem zástupce své povinnosti ve vztahu k žalobkyni, nemá to pro posouzení projednávané věci žádný význam.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Toto ustanovení tedy zakotvuje zásadu, že v případě, kdy by správní vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného nebo soukromého života cizince, ač jinak by pro takové rozhodnutí byly všechny zákonné podmínky splněny, nesmí být takové rozhodnutí vydáno. Jedná se tak o jakýsi zákonný korektiv pro případy, kdyby se aplikace zákonné úpravy ukázala jako nepřiměřeně přísná.

K výkladu pojmů užitých v ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je s účinností od 1. 1. 2011 nutno použít § 174a zákona o pobytu cizinců, podle něhož při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Byť toto ustanovení není na případ žalobkyně přímo aplikovatelné, neboť řízení bylo v jejím případě zahájeno před účinností novely, která toto ustanovení do zákona o pobytu cizinců vložila, uvedené ustanovení obsahuje v podstatě pouze výslovné zakotvení hledisek,

k nimž dospěla judikatura (vnitrostátní i judikatura evropských soudů), do vnitrostátních předpisů.

V době rozhodování obou správních orgánů již byla žalobkyně těhotná. Za tohoto stavu je nutno bez dalšího konstatovat, že správní vyhoštění představuje velmi silný zásah do jejího soukromého i rodinného života. Její případ proto musí být posuzován velmi pečlivě. To pochopitelně neznamená, že by těhotenství cizinky mělo být vnímáno jako jakási absolutní překážka pro správní vyhoštění. Je třeba souhlasit se správními orgány v tom, že v případě žalobkyně byly shledány některé poměrně závažné okolnosti, které svědčí spíše ve prospěch závěru, že i přes její těhotenství je správní vyhoštění zásahem přiměřeným (např. způsob vstupu žalobkyně na území ČR). Soud nicméně dospěl k závěru, že správní uvážení správních orgánů v tomto případě není dostatečně odůvodněné a není založeno na všech pro posouzení věci potřebných skutkových zjištěních.

Správní orgány při hodnocení dopadů vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně vycházely z předpokladu, že žalobkyně může pobývat se svým manželem (a nyní i synem) na území Nigérie, jejíž jsou oba státní občané. Implicitně tedy počítaly i s tím, že společně s žalobkyní vycestuje z území ČR do Nigérie i její manžel. Měla-li by žalobkyně sama vycestovat z území ČR ve vysokém stupni těhotenství (v němž se nacházela v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí) z ČR do Nigérie a následně by se tak musela sama bez manžela starat o svého syna, jednalo by se nepochybně o zásah do jejího života nepřiměřený. Je-li tedy nezbytným předpokladem přiměřenosti dopadu vyhoštění žalobkyně i současné vycestování jejího manžela, měly se správní orgány zabývat také jeho osobními poměry, které však zůstaly zcela stranou pozornosti správních orgánů. Ačkoli byl manžel žalobkyně v průběhu řízení o správním vyhoštění dne 13. 5. 2010 vyslechnut, je z protokolu o jeho výpovědi zřejmé, že správní orgán prvního stupně provedl tento výslech pouze proto, aby ověřil, zda manželství se žalobkyní neuzavřel účelově. Žádné informace o jeho osobních poměrech však z tohoto protokolu nevyplývají.

Správním orgánům je dále třeba vytknout, že vycházely z předpokladu, že těhotenství žalobkyně nebrání jejímu vycestování a že její námitky v tomto směru označily za účelové, ačkoli pro takový závěr neměly dostatečné podklady. Z lékařských zpráv provedených jako důkaz při ústním jednání před soudem totiž vyplývá, že průběh těhotenství žalobkyně byl provázen komplikacemi a byl jí ze strany její ošetřující lékařky doporučován klidový režim, a to již ke dni 14. 10. 2010, tj. ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud se tedy správní orgány při svém rozhodování spokojily pouze s lékařskou zprávou ze dne 20. 7. 2010, z níž vyplývá toliko samotný fakt, že žalobkyně byla v této době v šestém týdnu těhotenství, je třeba konstatovat, že v tomto ohledu nevycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. I v tomto ohledu tedy soud shledal žalobu důvodnou.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Na správních orgánech tak bude, aby v novém řízení zjistily mj. i osobní poměry manžela žalobkyně, posoudily přiměřenost dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně ze všech hledisek uvedených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a přihlédly rovněž i ke skutečnosti, že žalobkyni se narodil syn R.

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci,

sepis žaloby a účast u ústního jednání před soudem), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, již je žalobcův advokát plátcem, ve výši 1.440 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 10.640,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 15. března 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu